

var paalagt Rigsdagsmanden en moralsk Forpligtelse til ikke at tage Hensyn til, hvad Bælgerne mente; men det kan Ingen formistigtvis tro ligger i Grundloven, thi hvad skulde saa Bælgerne betyde? Kan det være Meningen med Bælgerne, at naar Rigsdagsmændene, hvem det er foreskrevet, at de skulle stille sig til Valg, udtale sig for deres Bælger, ere de ikke moralsk bundne ved, hvad de der sige til deres Bælger? Det ere de som Mænd af Vre bundne ved. Enhver Høierrmand, som har udtalt ved Bælgerne at ville stemme for de tre Punkter, er bunden til at stemme for dem og at holde paa dem, saalænge det er muligt. Det er en given Sag. Og vi Venstrømænd, som have erklæret og erklæret det to Gange ved Bælgerne, at vi stemme imod, vi ere moralsk forpligtede til at stemme saaledes og ikke anderledes. Hvorledes kan Noget komme til os og sige: Vi haabe, at De vil forandre Deres Mening i denne Henseende. Jeg vilde betragte det som uværdigt for mig, dersom jeg stillede en saadan Opfordring til en Høierrmand. Det er den Side af Sagen, jeg vil fremhæve saavel overfor den høitærede Conseilspræsident, som sa stærkt har fremhævet, at det er uberettiget og utiladeligt, at vi skulde tage Hensyn til, hvad vi have udtalt paa Valgdagen, som ogsaa overfor de Høierrmand, som have gjort Henstillinger, Opfordringer under alle mulige Former til os om dog at give efter, om ikke helt saa halvt. Det er det, jeg vilde gøre opmærksom paa. Den Slags Henstillinger ere egentlig ikke berettigede, de ere — jeg skal ligefrem sige det — ikke berettigede mellem Mænd af Vre. Forsaa vidt kan jeg selvstændig tiltræde, hvad det ærede Medlem fra Kjøge (Hørup) sagde, at Spørgsmaalet ikke længere er mellem os og Regjeringen, men mellem Bælgerne og Regjeringen, thi vi staa her som Bælgernes Omby, udtryffeligt bundne — moralsk bundne, ikke juridisk, det kunne vi efter Grundloven ikke være — til at handle saaledes, som vi gjøre, men deraf maa man ingenlunde fra den anden Side slute — det kan man være selvstændig overbevist om ikke er Tilfældet — at der er en eneste i Flertallet, som ikke ved at handle og stille sig saaledes, som han gjør, ogsaa følger sin Overbevisning. — Hvad disse tre Punkter angaar, er det selvstændig sikkert, som det nu er blevet fremhævet, at de træde i Baggrunden under denne Situation; men desuagtet kan jeg for mit Vedkommende sige, at jeg er snarere gaaet for vidt med Hensyn til dem, end at jeg kunde være tilbøjelig til at gaa videre endnu. Jeg skal paa ingen Maade komme ind paa disse enkelte Punkter, men jeg skal kun ganske i Almindelighed gøre den Bemærkning saavel om disse Punkter som om Finantsloven i det Hele taget, at efter min Formening er Flertallet i denne Sal gaaet videre med Hensyn til Bevillinger og

Indrømmelser, end man efter Sagens Natur burde være gaaet, og vi have netop strakt os saa vidt, for at gjøre en ordinær Finantslov mulig. Det have vi gjort ifjor, og det have vi gjort iaar. Jeg kan for mit Vedkommende selvstændig billige, naar der ved Sagens 3die Behandling her i Thinget fremkom Bebrejdelser mod Flertallet for, at det havde givet for store Bevillinger paa flere Punkter, og jeg fremhæver dette saa meget desto snarere, som der fra Landsthingets Side er fremkommet en lignende Bemærkning i modsat Retning, idet der siges, at paa de og de Punkter kunde man egentlig have ønsket at stille Ændringsforslag, men det opgiver man. Vi have paa Finantsloven strakt os langt videre, end vi efter Sagens Natur, efter Spørgsmaalenes egen Natur kunde ønske det. Det gælder ialtsald for mit Vedkommende. Landsthinget har i saa Henseende ikke noget at rose sig af, saaledes som det gjør i sin Betænkning: at det viser stor Smødetommen ved ikke at stille Ændringsforslag paa de Punkter, paa de Punkter og paa de Punkter. Hvis Landsthinget gjorde det, vilde der fra min Side og sikkert fra mange Fleres Side her i Thinget være fremkommet Ændringsforslag, som gik ud paa meget betydelige Nedsættelser. — Jeg skal kun gjøre en Bemærkning endnu i Anledning af en Uttring, som fremkom fra det ærede Medlem fra Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen), og som der allerede idag er talt saa meget om. Han omtalte den Tveeggethed, som vort Nei her havde. Ja, det kan gjerne være, at det er tveegget, og at man kan vende det imod os, men ligesom man har gjort den ærede Ordfører Uret ved at ville lægge ind i hans Ord nogen Anerkjendelse af Regerettighedsen mellem Thingene — thi det laa ikke i hans Ord, og efter hvad jeg udtryffeligt hørte, tog han ligefrem Forbehold mod det —, saa følger ikke deraf, at vi idag havde vort Nei til at sige Nei, at vi erkjende at Landsthinget vil kunne sige Nei til os i lignende Tilfælde, thi selv om der juridisk haves en saadan Regerettigheds, eksisterer den faktisk ikke, den eksisterer ikke mellem et Thing, der er udgaaet af den almindelige Valgret, og et Thing, der kun repræsenterer et Mindretal, og som er, hvad der andetsteds er bleven kaldet — jeg vil ikke gøre Ordene til mine — et Kunstprodukt. Der er blevet anstillet en Sammenligning mellem det nuværende Ministerium og Ministeriet Postignac i Frankrig. Jeg tror, at det er urigtigt at anstille en saadan Sammenligning, det er ikke en ganske korrekt Sammenligning. Nei, den sande Sammenligning vil være med Ministerierne i Napoleon den Tredies senere Dage, da Forholdene ogsaa i anden Henseende lignede i en meget høi Grad, idet der ved Siden af et folkevalgt Kammer paa en vid Basis var stillet et Senat, som i Forbindelse med Regjeringen havde en betydelig Myn-